DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
5. februar 1998 *

I sag C-30/96 P,

Giovanni Battista Abello m.fl.,

Gerhard Riesch,

ved advokaterne Michele Tamburini og Franco Colussi, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos Franco Colussi, 36, rue de Wiltz,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 7. december 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i forenede sager T-544/93 og T-566/93, Abello m.fl. mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 815), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Gianluigi Valsesia, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alberto Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

* Processprog: italiensk.

støttet af

Rådet for Den Europæiske Union ved Anna Lo Monaco, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne J. L. Murray (refererende dommer) og K. M. Ioannou,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. februar 1996 har Abello m.fl. og Riesch appelleret den af Retten i Første Instans den 7. december 1995 afsagte dom i sagen Abello m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-544/93 og sag T-566/93, Sml. Pers. II, s. 815), ved hvilken Retten dels frifandt Kommissionen for påstandene om annullation af lønsedlerne fra december 1992 og fra januar 1993 — idet Retten fandt, at lønsedlerne var blevet udfærdiget i overensstemmelse med de justeringskoefficienter, der fremgik af Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3761/92 af 21. december 1992, som med virkning fra den 1. juli 1992 tilpassede vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i

De Europæiske Fællesskaber samt justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 383, s. 1), med Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3765/92 af 21. december 1992, der med virkning fra den 1. januar 1991 korrigerede de justeringskoefficienter, der finder anvendelse på vederlag og pensioner til De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte i Danmark, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Portugal og Det Forenede Kongerige (EFT L 383, s. 9) og med Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3766/92 af 21. december 1992 om berigtigelse af forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3834/91 og forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2014/92 for så vidt angår de justeringskoefficienter, der finder anvendelse på vederlag og pensioner til De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte i Danmark, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Portugal og Det Forenede Kongerige (EFT L 383, s. 11) — dels forkastede ulovlighedsindsigelsen vedrørende disse forordninger.

2 Vedrørende de omtvistede fællesskabsbestemmelser udtalte Retten:

»1. Princippet om købekraftækvivalensen, udtrykt ved den almindelige lige købekraft (eller 'økonomiske ligestilling') mellem Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte uanset tjenestestedet og den valuta, hvori vederlaget udbetales, har hjemmel i artikel 63, 64 og 65 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter 'vedtægten'); de samme regler gælder for midlertidigt ansatte og hjælpeansatte i medfør af artikel 20 og 64 i ordningen for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber. Princippet gennemføres ved justeringskoefficienter, der indvirker på de pekuniære rettigheder, og som udtrykker forholdet mellem leveomkostningerne i Bruxelles (referencebyen) på den ene side og hovedstæderne i medlemsstaterne eller tjenestemændenes andre tjenestesteder på den anden side.

2. En ikke offentliggjort afgørelse af 26. juni 1976 om metoden til tilpasning af vederlagene for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber gennemførte princippet om periodisk undersøgelse af justeringskoefficienterne

for at bedømme, om de korrekt udtrykker ækvivalensen mellem købekraften i vederlagene ved de forskellige tjenestesteder (afgørelsens afsnit II, punkt 1, andet afsnit).

3. Ved afgørelse 81/1061/Euratom, EKSF, EØF, af 15. december 1981 om ændring af metoden for tilpasning af vederlagene til tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT L 386, s. 6, herefter 'afgørelse 81/1061') fastlagde Rådet nærmere, hvorledes vedtægtens artikel 65 skulle anvendes i perioden 1. juli 1981 — 30. juni 1991.

4. I overensstemmelse med afgørelse 81/1061 blev det inden for rammerne af en årlig undersøgelse af vederlagene (vedtægtens artikel 65, stk. 1) fastsat, at Rådet skulle foretage en årlig tilpasning af justeringskoefficienterne på forslag fra Kommissionen og på grundlag af oplysninger leveret af de nationale statistiske kontorer, hvorved der tages hensyn til et fælles indeks til måling af udviklingen i de priser, der er blevet fastlagt af De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (herefter 'Det Statistiske Kontor' eller 'Eurostat'), beregnet efter 'Fisher'-metoden, og det skal udtrykke forholdet mellem priserne Bruxelles-anden hovedstad og anden hovedstad-Bruxelles ved et enkelt tal. Det blev tillige vedtaget, at der i tilfælde af en mærkbar ændring i leveomkostningerne om nødvendigt ville ske midlertidige tilpasninger (vedtægtens artikel 65, stk. 2), som ville føre til en regulering på tidspunktet for de årlige tilpasninger.

5. Ved afgørelse 81/1061 blev der tillige indført en femårig undersøgelse af justeringskoefficienterne: Det Statistiske Kontor skal i forbindelse med hver undersøgelse, i samarbejde med medlemsstaternes statistiske kontorer, undersøge, om forholdet mellem justeringskoefficienterne giver et korrekt billede af købekraftækvivalenserne mellem de vederlag, der udbetales det personale, som gør tjeneste i medlemsstaternes hovedstæder; samme undersøgelse foretages på de øvrige tjenestesteder, når der viser sig risiko for væsentlige fordrejninger. Kommissionen forelægger Rådet forslag til den femårige tilpasning af koefficienterne på grundlag af denne undersøgelses resultater.

6. I forbindelse med de femårige undersøgelser var det undertiden blevet konstateret, at opdateringsmetoden ved hjælp af fælles indekser medførte betydelige forskelle mellem de nye resultater, der var opnået ved hjælp af geografiske undersøgelser, og de resultater, som var blevet ekstrapoleret ved hjælp af de fælles indekser.

7. Den 19. december 1991 vedtog Rådet da forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3830/91, nr. 3831/91, nr. 3832/91, nr. 3833/91 og nr. 3834/91 om ændring af vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, bl.a. for så vidt angår de nærmere regler for tilpasning af deres vederlag og pensioner, samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 361, hhv. s. 1, 7, 9, 10 og 13, herefter 'forordning nr. 3830/91', 'forordning nr. 3831/91', 'forordning nr. 3832/91', 'forordning nr. 3833/91' og 'forordning nr. 3834/91').

8. Ved forordning nr. 3830/91 forlængedes bl.a. den foregående metode for tilpasning af vederlagene for ti år med visse modifikationer, hvorved man samtidig indføjede metoden i vedtægten som bilag XI. Den nye metode præciserer, at Det Statistiske Kontor ved den årlige undersøgelse af vederlagene og ved den mellemliggende tilpasning i samarbejde med de nationale statistiske kontorer beregner de købekraftpariteter, der ligger til grund for købekraftækvivalenserne — idet Bruxelles lægges til grund — mellem vederlagene til de tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, som gør tjeneste i medlemsstaternes hovedstæder og på visse andre tjenestesteder. Den nye metode erstattede således opdateringen af justeringskoefficienterne ved hjælp af et fælles indeks med en metode svarende til metoden med en femårig undersøgelse og således med en årlig endelig fastsættelse af koefficienterne.

9. Fra den 1. juli 1991 at regne skulle justeringskoefficienterne have været fastsat under hensyn til bestemmelserne i den nye metode til tilpasning af vederlagene. Under den årlige tilpasning i 1991, og tilsvarende under den mellemliggende tilpasning i 1992, kunne justeringskoefficienterne ikke endeligt fastsættes på grundlag af reglerne i den nye metode, da de statistiske oplysninger ikke forelå.

Rådet fastsatte herefter koefficienterne med forbehold af berigtigelser som følge af den årlige undersøgelse af justeringskoefficienterne for perioden 1. januar 1986 — 31. december 1990.

10. Det er under disse omstændigheder, at Rådet den 21. december 1992 vedtog forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3765/92, nr. 3766/92 og nr. 3761/92, som med virkning fra henholdsvis den 1. januar 1991, den 1. juli 1991 og den 1. juli 1992 tilpassede vederlagene og pensionerne til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 383, hhv. s. 1, 9 og 11, herefter 'forordning nr. 3765/92', 'forordning nr. 3766/92'og 'forordning nr. 3761/92'). Forordning nr. 3765/92, som indeholder den femårige undersøgelse, hviler på afgørelse 81/1061, mens forordning nr. 3761/92 og nr. 3766/92 hviler på vedtægtens bilag XI. Disse forordninger fastsætter bl.a. en justeringskoefficient for Italien på 111,5 med virkning fra den 1. januar 1991, på 112,2 med virkning fra den 1. juli 1991 og på 113,4 med virkning fra den 1. juli 1992 samt en specifik koefficient for Varese, som på de samme tidspunkter henholdsvis lå på 104,3, 103,5 og 105,8.«

3 Vedrørende de faktiske omstændigheder, som lå til grund for sagen for Retten, fastslog denne:

»11. Sagsøgerne i sag T-544/93 er 1 405 tjenestemænd ved Kommissionen, der gør tjeneste i Ispra (Varese).

12. Sagsøgeren i sag T-566/93 er tjenestemand ved Kommissionen og gør tjeneste i Ispra (Varese).

13. I december 1992 modtog sagsøgerne tilpasningerne af deres vederlag, således som disse var blevet beregnet på grundlag af forordning nr. 3765/92 og nr. 3766/92, og i januar 1993 modtog de lønsedlen for december 1992, der var udfærdiget på grundlag af forordning nr. 3761/92.

14. Ved skrivelser af 18. marts 1993 indgav sagsøgeren Riesch individuelt og de øvrige sagsøgere kollektivt klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori de bestred rigtigheden af justeringskoefficienterne, der var fastsat i forordning nr. 3765/92, nr. 3766/92 og nr. 3761/92.

15. Ved skrivelse af 12. august 1993 meddelte Kommissionen Riesch, at hans klage var blevet afvist.

16. Kommissionen besvarede ikke de øvrige sagsøgeres klager.

17. Under disse omstændigheder anlagde sagsøgerne Abello og 1 404 andre tjenestemænd eller øvrige ansatte sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. oktober 1993, som blev registreret under nr. T-544/93.

18. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. november 1993 anlagde sagsøgeren Riesch sag, der blev registreret under nr. T-566/93.

19. Ved kendelser afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 2. og 3. marts 1994 fik Rådet tilladelse til at intervenere i sagerne T-566/93 og T-544/93 til støtte for sagsøgtes påstande.

20. Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 20. juni 1994 blev sagerne T-544/93 og T-566/93 forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.«

Rettens dom

4 For Retten påberåbte sagsøgerne sig seks anbringender til støtte for annullationspåstanden. Det første anbringende var tilsidesættelse af vedtægtens artikel 64 og 65, det andet tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, det tredje, at de justeringskoefficienter, der var blevet anvendt i medfør af forordningerne, var udtryk for magtfordrejning, det fjerde, at de omtvistede forordninger savnede begrundelse, det femte, at der forelå en tilsidesættelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning og af velerhvervede rettigheder, samt som det sjette, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 11 i bilag XI til vedtægten (præmis 31 i den anfægtede dom).

5 Retten fastslog, at det andet og det første anbringende overlappede hinanden, da det første i realiteten bestod af tre dele. Den første del var, at der forelå en forkert vurdering af leveomkostningerne, jf. vedtægtens artikel 64, det andet var, at der forelå anvendelse af en fejlagtig statistisk metode ved fastlæggelsen af den basisparitet, der vedrører boligomkostningen for personer, der ejer deres bolig, og det tredje var, at visse basispariteter var beregnet fejlagtigt (præmis 33).

6 Om det første led fandt Retten, at de 173 købekraftsbasispariteter, som Det Statistiske Kontor havde valgt i samarbejde med de nationale statistiske kontorer, udgjorde de elementer, på grundlag af hvilke leveomkostningerne og dermed levevilkårene for Fællesskabets tjenestemænd nødvendigvis omtrentligt kan aflæses. Ifølge Retten kunne det nemlig ved hjælp af dem så præcist som muligt og under hensyntagen til sædvanerne i så henseende fastslås, hvilken sammensætning tjenestemændenes forbrug, som vederlaget dækker, har (præmis 41).

7 Følgelig fandt Retten, at Rådet ikke, da det støttede sig på en struktur af indikatorer, som i det væsentlige bestod af forbrugsoplysninger, havde tilsidesat de generelle regler, det selv havde fastsat i vedtægtens artikel 64 og 65 samt ej heller havde tilsidesat princippet om ligebehandling (præmis 42).

8 Vedrørende det andet led gjorde sagsøgerne gældende, at indførelsen af en ny statistisk metode for at fastlægge basisparitet nr. 71 vedrørende ejerboliger medførte forskelsbehandling i forhold de tjenestemænd, der gør tjeneste i Ispra (præmis 44).

9 Herom fastslog Retten først, at Kommissionen flere gange havde udtalt uden modsigelse fra sagsøgerne, at metoden til lejeafskrivning var blevet godkendt af de nationale statistiske kontorer, og at metoden var blevet anvendt på samtlige tjenestesteder (præmis 59).

10 Herefter udtalte Retten, at vedtægten ikke har præciseret, hvilken bestemt statistisk metode der skal anvendes for at fastsætte justeringskoefficienterne (præmis 60).

11 Om den nærmere fremgangsmåde ved indsamlingen af de oplysninger, der så hensigtsmæssigt som muligt skal udtrykke huslejeomkostningen på tjenestemændenes tjenestesteder, fandt Retten, at fremgangsmåden med undersøgelser hos ejendomsmæglere, som Det Statistiske Kontor anvendte på samtlige tjenestesteder, gjorde det muligt at ansætte boligomkostningen for de tjenestemænd og ansatte i Kommissionen, der arbejder ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra, på en måde, der i tilstrækkelig grad er afpasset efter boligområdets særegenheder og tjenestemændenes og de ansattes levefod (præmis 64).

12 Endelig udtalte Retten, at det forhold, at Kommissionen havde ændret den statistiske metode i forhold til den, der var blevet anvendt ved undersøgelsen i 1985, ikke betød, at den i sagen kritiserede metode var behæftet med en åbenbar skønsfejl. Ifølge Retten fremgik det af Kommissionens forklaringer herom, som ikke var blevet modsagt af sagsøgerne, at der ved undersøgelsen i 1985 helt undtagelsesvist var blevet taget hensyn til omkostningerne ved investering i og vedligeholdelse af boligerne som følge af den ganske særlige omstændighed, at rundspørgen hos tjenestemændene i 1985 omfattede huslejer med boligsikring (»equo canone«), eller aftalte huslejer (»patti in deroga«), eller andre, meget lave huslejer (præmis 65).

13 På grundlag af alle disse betragtninger nåede Retten frem til, at Rådet, uden at overskride grænsen for det skøn, det er tildelt ved vedtægten, og uden at tilsidesætte vedtægtens artikel 64 og 65 eller princippet om ligebehandling, havde handlet tilstrækkelig forsigtigt og fornuftigt ved som grundlag for de omtvistede forordninger, med henblik på at fastsætte justeringskoefficienterne, at anvende lejeafskrivningsmetoden for at fastsætte pariteterne for ejerboliger (præmis 66).

14 Vedrørende det første anbringendes tredje led om fejlagtig beregning af visse basispariteter tog Retten stilling til, om disse var blevet fastsat inden for rimelige grænser og på en måde, der ikke var åbenbart mangelfuld. Efter foretagen undersøgelse (præmis 78-81) kom Retten frem til, at sagsøgerne ikke kunne gives medhold i dette anbringende (præmis 82).

15 Retten forkastede derfor det første og andet anbringende (præmis 83).

16 I forbindelse med det tredje anbringende gjorde sagsøgerne gældende, at Rådet havde begået magtfordrejning, for så vidt som de justeringskoefficienter, der tages sigte i de omtvistede forordninger, ikke var blevet vedtaget med det formål at sikre købekraftækvivalensen for vederlagene blandt de tjenestemænd, som gjorde

tjeneste ved de forskellige tjenestesteder, og at tilpasse vederlagene til levevilkårene, men med det formål at bremse stigningen af vederlagene, i hvert fald hvad angår stigningen i vederlagene for tjenestemændene i Ispra (præmis 84).

17 Herved fandt Retten, at de kritiserede justeringskoefficienter var blevet fastsat i samklang med vedtægtens bestemmelser efter de statistiske metoder, som er godkendt af de nationale statistiske kontorer med henblik på så vidt muligt at sikre købekraftækvivalens for EF-tjenestemændenes vederlag. Den fastslog tillige, at sagsøgerne ikke havde fremført relevante og samstemmende indicier, der kunne godtgøre, at de anfægtede forordninger var behæftet med magtfordrejning. Den fandt derfor, at det tredje anbringende savnede grundlag, og at det måtte forkastes (præmis 86).

18 Med det fjerde anbringende gjorde sagsøgerne for Retten gældende, at de anfægtede forordninger var utilstrækkeligt begrundet (præmis 87).

19 Vedrørende dette punkt fastslog Retten, at de omtvistede forordninger i det foreliggende tilfælde udtrykkeligt omtaler de anvendte vedtægtsbestemmelser, ligesom det deri angives, at de er vedtaget inden for rammerne af årlige og femårlige undersøgelser. Desuden fandtes det at fremgå af dem, at de nye justeringskoefficienter blev indført dels, fordi der var konstateret visse forskelle mellem de justeringskoefficienter, som skulle finde anvendelse i visse tjenestelande, og de justeringskoefficienter, der var et resultat af undersøgelserne, og dels som følge af den midlertidige karakter af de økonomiske pariteter, der blev fastsat ved Rådets forordning nr. 3834/91 og forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2014/92 om tilpasning af de justeringskoefficienter, der skal anvendes i visse medlemsstater på vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (EFT L 205, s. 1) (præmis 90).

20 Retten fandt følgelig, at de anfægtede forordninger opfyldte kravene efter traktatens artikel 190, og at anbringendet om manglende begrundelse for de anfægtede forordninger således måtte forkastes (præmis 91).

21 Vedrørende det femte anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af velerhvervede rettigheder fandt Retten, at tjenestemændene på området for fastsættelse af justeringskoefficienterne ikke kunne anses for at befinde sig i en situation, hvoraf det fremgik, at administrationen havde givet anledning til berettigede forventninger, idet den ikke på noget tidspunkt havde afgivet tilsagn om anvendelse af en bestemt statistisk metode eller en automatisk forhøjelse af vederlagene i forbindelse med tilpasningerne og ændringerne af justeringskoefficienterne (præmis 95). Retten forkastede derfor det femte anbringende (præmis 96).

22 Med det sjette anbringende gjorde sagsøgerne gældende, at Det Statistiske Kontor havde tilsidesat en af sine forpligtelser efter artikel 11 i bilag XI til vedtægten, nemlig pligten til at føre tilsyn med kvaliteten af de grundlæggende oplysninger og de statistiske metoder, der anvendes med henblik på at beregne de elementer, som indgår i tilpasningen af vederlagene, herunder vedrørende pariteterne nr. 71 og 45 (præmis 97).

23 Retten fandt, at det fremgik af sagens akter, at Det Statistiske Kontor hele tiden bestræber sig på at forfine de statistiske metoder med henblik på bedst muligt at kunne fastslå leveomkostningerne på tjenestemændenes tjenestesteder, for herigennem så vidt muligt at sikre købekraftækvivalensen af EF-tjenestemændenes vederlag. Retten bemærkede desuden, at de kritiserede justeringskoefficienter var blevet vedtaget i samarbejde med de nationale statistiske kontorer på grundlag af oplysninger fra disse i samklang med bestemmelserne i bilag XI til vedtægten. Retten antog under disse omstændigheder, at hverken Kommissionen eller Det Statistiske Kontor havde været pligtige at tilstille tjenestemændene samtlige oplysninger, på grundlag af hvilke de statistiske beregninger, der skulle være grundlag for at fastsætte basispariteterne, var blevet udført (præmis 99). Det sjette anbringende blev derfor forkastet (præmis 100).

Appellen

24 Under appellen har appellanterne nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den anfægtede dom og selv afgør tvisten, eller at Domstolen hjemviser sagen til Retten, for at denne kan pålægge Kommissionen ganske præcist at oplyse de positioner, referencer og priser, på grundlag af hvilke den fastsatte de basispariteter, der blev anvendt for at fastlægge de justeringskoefficienter, som omhandles i forordning nr. 3761/92, nr. 3765/92 og nr. 3766/92, således at Retten indhenter sagkyndig bistand vedrørende spørgsmålet, om positionerne, referencerne og priserne, samt de konklusioner, der blev udledt heraf angående fastlæggelsen af de ovennævnte justeringskoefficienter, er rigtige; det fastslås, at appellanternes vederlag, som det fremgår af deres lønsedler for december 1992 og de følgende måneder, ikke svarer til det vederlag, de faktisk har krav på, samt at forordning nr. 3761/92, nr. 3765/92 og nr. 3766/92 er uanvendelige i deres tilfælde; det fastslås, at de nævnte lønsedler er ulovlige, og lønsedlerne annulleres; Kommissionens afvisning af 12. august 1993 af den af appellanten Riesch indgivne klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, annulleres; Kommissionen pålægges at træffe alle de i den forbindelse nødvendige foranstaltninger; Kommissionen dømmes til at udbetale appellanterne de skyldige beløb samt til at erstatte den skade, de har lidt (også som følge af pengeforringelsen i tiden indtil udbetalingen sker), og endelig tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger, der opgøres i overensstemmelse med de for processer ved italienske retsinstanser gældende takster.

Anbringender til støtte for appellen

25 Under appellen har appellanterne påberåbt sig ti anbringender for at anfægte den kritiserede dom.

26 I forbindelse med det første anbringende har appellanterne udtalt, at Retten i den anfægtede dom ikke har overholdt de procesretlige grundsætninger, og at den

derfor har tilsidesat artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 81, næstsidste led, i procesreglementet for Retten i Første Instans og Euratom-traktatens artikel 136 sammenholdt med bestemmelserne i samme traktats artikel 140 A, stk. 2.

27 I forbindelse med det andet anbringende har appellanterne i første række fastslået, at Rettens bemærkning om, at bestemmelsen i vedtægtens artikel 64 skal fortolkes således, at justeringskoefficienten alene skal relatere sig til tjenestemandens udgifter til køb af varer og tjenesteydelser, ikke svarer til artiklens ordlyd, der henviser til »levevilkårene på de forskellige tjenestesteder«, således at Retten ikke tilstrækkeligt har begrundet, hvorfor den forkastede klagepunktet om, at Kommissionen havde tilsidesat nævnte bestemmelse. For det andet gøres det gældende, at Retten ikke tog hensyn til appellanternes argumenter om, at justeringskoefficienten skal fastsættes på grundlag af samtlige de indkøbsmuligheder, som EF-tjenestemændene faktisk bruger deres vederlag på, og til den forskellige procentdel, de kan anvende til køb af varer og tjenesteydelser i forhold til de forskellige levevilkår, der findes på de forskellige tjenestesteder. Appellanterne anfører tillige, at Kommissionen ved fastsættelsen af de økonomiske pariteter alene støttede sig på en forbrugsstruktur og ikke tog hensyn til andre væsentlige bestanddele af disse levevilkår, såsom opsparing eller investering.

28 I forbindelse med det tredje anbringende har appellanterne anført, at Retten enten slet ikke eller kun utilstrækkeligt begrundede sin afgørelse vedrørende indførelsen af en ny metode til beregning af basisparitet nr. 71 (ejerboliger). De finder, at der forelå en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling ved, at man indførte den nævnte beregningsmetode, eftersom man indførte en særbehandling af tjenestemændene ved Centret i Ispra, hvilket ikke var begrundet ved en specifik ændring, og denne tilsidesættelse blev aldrig forklaret tilfredsstillende af Kommissionen eller Retten. De gør derfor gældende, at den anfægtede dom savner grundlag, idet Retten tiltræder ændringen af den tidligere anvendte beregningsmetode.

29 Med deres fjerde anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten ikke i tilstrækkelig grad har taget stilling til den regnefejl, som ifølge dem hæfter ved basisparitet nr. 71, hvilken fejl både er af metodemæssig og faktisk art. Det er således appellanternes opfattelse dels, at den anvendte metode ikke — uanset at den kan vise sig korrekt, når de forskellige zoner, som der er taget hensyn til, frembyder ensartede strukturelle egenskaber — kan overføres på den konkrete sag, hvor der blev taget hensyn til de zoner, i hvilke ejendomsmarkederne er præget af grundlæggende strukturelle forskelle. Dels anfører de vedrørende faktum, at der i den anfægtede dom overhovedet ikke tages stilling til, om de faktiske oplysninger er i overensstemmelse med realiteterne.

30 I forbindelse med deres femte anbringende har appellanterne foreholdt Retten, at den ikke har taget hensyn til deres klagepunkter vedrørende de fejl, som er blevet begået ved beregningen af paritet nr. 131 (telefonudgifter), 127 (togrejser) og 45 (alkoholfrie drikkevarer). Vedrørende paritet nr. 131 henviser appellanterne til, at Retten begrundede sin konklusion med, at de ikke havde fremlagt nogen oplysning, der kunne føre til at betvivle Kommissionens forklaringer. Ifølge appellanterne selv fremlagde de imidlertid ikke kun argumenter, men også en detaljeret dokumentation, som fremhævede den åbenbare modsigelse mellem de anvendte oplysninger og de faktiske oplysninger på den ene side og betydningen af den pågældende fejl på den anden side. Vedrørende paritet nr. 127 anså Retten appellanternes kritik for ubegrundet, men samtidig tiltrådte den deres argument, således som dette var udviklet vedrørende Kommissionens ulogiske indfaldsvinkel. Endelig er det appellanternes opfattelse, at Retten, uanset at Det Statistiske Kontors fejl vedrørende paritet nr. 45 ikke kan benægtes, udtalte, at fejlen ikke var betydelig, da den kun havde ringe indvirkning på justeringskoefficienten, skønt fejlen i realiteten var åbenbar og anseelig.

31 I forbindelse med det sjette anbringende har appellanterne gjort gældende, at den anfægtede dom ikke har lagt vægt på andre, af appellanten Riesch påberåbte argumenter vedrørende andre pariteter. Ifølge appellanterne indtog Retten et standpunkt af vilkårlig karakter, da den ikke admitterede den begærede bevisoptagelse og ikke tog hensyn til appellanternes kritik.

32 Med det syvende anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten urigtigt forkastede deres begæring om udmeldelse af en sagkyndig, der ville kunne bekræfte deres argumenter vedrørende afvigelserne i værdi eller vedrørende de volumetriske forhold.

33 Med det ottende anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har gjort sig skyldig i magtfordrejning, for så vidt som den blot lagde sig fast på den løsning, der var mest belejlig og lettest at opnå, idet den uden passende forklaringer tiltrådte argumenterne fra én part uden overhovedet at tage hensyn til de af modparten fremlagte argumenter.

34 I forbindelse med deres niende anbringende har appellanterne anført, at den anfægtede dom er utilstrækkeligt begrundet i relation til deres anbringende om den manglende begrundelse for Rådets forordning nr. 3761/92 og nr. 3765/92. Ifølge appellanterne foregik der ved Retten en rent formel sagsbehandling.

35 Indholdet af appellanternes tiende anbringende er, at Rådets ændring vedrørende basisparitet nr. 71 (ejerboliger) tilsidesætter princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning samt princippet om velerhvervede rettigheder, som Retten ikke har værnet om. Ifølge appellanterne tilsidesætter afvisningen af at tage hensyn til de ganske særlige forhold, som karakteriserer Ispra-zonen, ved fastsættelsen af basisparitet nr. 71 — forhold, der var blevet taget hensyn til tidligere — deres berettigede forventning vedrørende den anvendte beregningsmetode. Herved fremhæver de især, at ændringen af den nævnte beregningsmetode ikke var ledsaget af ændrede faktiske omstændigheder.

Domstolens bemærkninger

36 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst ved begrundet kendelse afvise eller forkaste appellen, når det er åbenbart, at denne skal afvises eller forkastes.

37 Ifølge traktatens artikel 168 A og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er appel til Domstolen begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har tilsidesat fællesskabsretten.

38 Det bestemmes i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet skal indeholde de anbringender og argumenter, der påberåbes.

39 Det fremgår af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (dom af 14.12.1995, sag C-173/95 P, Hogan mod Domstolen, Sml. I, s. 4905, præmis 20).

40 En appel, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, opfylder ifølge fast retspraksis ikke dette krav; en sådan

appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i statutten for EF-Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. kendelse af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 13).

41 Vedrørende det første og sjette anbringende er det tilstrækkeligt at fastslå, at appellanterne har undladt at præcisere deres argumenter med henblik på at godtgøre, at Retten har anlagt en forkert retlig vurdering (kendelse af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 18, af 1.2.1993, sag C-318/92 P, Moat mod Kommissionen, Sml. I, s. 481, præmis 13, og af 12.12.1996, sag C-49/96 P, Progoulis mod Kommissionen, Sml. I, s. 6803, præmis 24).

42 Det første og sjette anbringende må derfor afvises fra påkendelse, da det er åbenbart, at de ikke kan admitteres.

43 Vedrørende første del af det andet anbringende fremgår det af præmis 40 i den anfægtede dom, at Retten faktisk har gennemgået spørgsmålet om fortolkning af den nævnte bestemmelse, og at den på retligt tilstrækkelig måde har begrundet sit resultat, hvorefter appellanternes klagepunkt i så henseende var uden grundlag.

44 Følgelig må første del af det andet anbringende forkastes, da det åbenbart savner grundlag.

45 Om anden del af det andet anbringende samt første del af det fjerde anbringende må det påpeges, at appellanterne under en appel ikke blot kan gentage de for Retten allerede fremførte anbringender og argumenter, uden at de samtidig fremlægger argumenter for at godtgøre, at Retten har gjort sig skyldig i en forkert retlig vurdering.

46 I denne sag bemærkes, at de påberåbte argumenter, således som det fremgår af den anfægtede doms præmis 35 og 45, blot er en gentagelse af dem, der blev fremført for Retten, og som blev forkastet ved dommen henholdsvis i præmis 39-43 og præmis 52-67, uden at appellanterne angiver, hvorledes Retten har anlagt en forkert retlig vurdering.

47 Heraf følger, at anden del af det andet anbringende samt første del af det fjerde anbringende må afvises fra påkendelse, da de pågældende dele åbenbart ikke kan admitteres.

48 Angående tredje anbringende fremgår det af nærværende kendelses præmis 9-13, at Retten i modsætning til det af appellanterne hævdede har taget stilling til klagepunktet om indførelse af en ny statistisk metode for at fastsætte basisparitet nr. 71 (ejerboliger), eftersom den reelt fastslog, at de ikke havde godtgjort, at der forelå en åbenbar skønsfejl i forbindelse med den af Rådet indførte metode.

49 Vedrørende begrundelsens indhold må det i øvrigt bemærkes, at det tredje anbringende drejer sig om spørgsmål af faktisk karakter, som er unddraget Domstolens prøvelsesret. Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den behandler, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder er ikke — medmindre de er gengivet forkert — et retsspørgsmål og dermed ikke undergivet Domstolens prøvelsesret (dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42).

50 Det tredje anbringende må følgelig dels forkastes, da det åbenbart savner grundlag, og dels afvises fra påkendelse, da det åbenbart ikke kan admitteres.

51 Vedrørende anden del af fjerde anbringende samt femte og tiende anbringende bemærkes, at appellanterne alene har anfægtet de vurderinger, Retten har foretaget.

52 Det fremgår af de i nærværende kendelses præmis 37 omhandlede bestemmelser, at appel kun kan støttes på anbringender om, at visse retsregler er tilsidesat, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket.

53 Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen kun kompetent til i medfør af traktatens artikel 168 A at efterprøve den af Retten foretagne retlige kvalifikation af disse omstændigheder og de retsvirkninger, Retten har udledt heraf (dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 48 og 49). Domstolen har principielt heller ikke kompetence til at undersøge de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af faktum. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og når de almindelige retsgrundsætninger vedrørende bevisbyrde såvel som de processuelle regler for fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget, har alene Retten kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt.

54 Følgelig vil anden del af fjerde anbringende samt femte og sjette anbringende være at afvise fra påkendelse, da de åbenbart ikke kan admitteres.

55 Om det syvende og ottende anbringende udtales blot, at appellanterne ikke påberåber sig tilsidesættelse af nogen retsregler. Vedrørende navnlig syvende anbringende præciserer appellanterne hverken den påberåbte mangel eller de

argumenter, der skal støtte anbringendet. Med hensyn til det ottende anbringende forklarer appellanterne hverken, hvad Retten retligt skal have vurderet forkert i dommen, eller de argumenter, der skal støtte anbringendet.

56 Følgelig vil det syvende og ottende anbringende være at afvise fra påkendelse, da de åbenbart ikke kan admitteres.

57 Indholdet af appellanternes niende anbringende er, at den anfægtede dom er utilstrækkeligt begrundet med hensyn til deres anbringende vedrørende en manglende begrundelse for de anfægtede forordninger.

58 Herom bemærkes, at appellanterne ikke nærmere har forklaret, hvorledes Retten har undladt at begrunde forkastelsen af deres anbringende.

59 Følgelig må det niende anbringende afvises fra påkendelse, da det åbenbart ikke kan admitteres.

60 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at appellanternes anbringender til støtte for appellen enten åbenbart skal afvises eller forkastes. I medfør af procesreglementets artikel 119 må appellen følgelig forkastes.

Sagens omkostninger

61 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, som efter artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har tabt sagen, pålægges det dem at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Abello m.fl. og Riesch betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 5. februar 1998.

R. Grass — H. Ragnemalm

Justitssekretær — Formand for Fjerde Afdeling